

סב:

עין משפט
גר מצוהפא א מיי פיל מיל מערק
הלכה זו:
זב מיי שם הלכה זו:

שיטה מקובצת

(א) חובת הוא נמחק:
(ב) שלמים ריבויא הוא.
גליין וניחא השוא ורבנן
ילפי בגניא אב ובי לא דריש
ריבויא וסבר אוקי באתרא:
(ג) כהן וכו' דהוה שלימי יחיד
טעונין כו' והשאר נמחק:
(ד) זבחי שלמי צבור כו'.
(ה) ויתבה הא אכא למיפוך מה
לשלי צבור שכן באין
בטמאה ודחין שבה ידיל
ורשפיה (ו) ויחין תנופה
וסמיכה עין חס ויחיה (ז)
לג (ז"א): (ח) ידיו. עי' תוס'
שם: (ט) נמי שתי סמיכות.
פ"ה פ"ה העלם ושערי
דאמר דלית לה חס ויחיה
דמקמי דלשמעה להאי דזבחים
דמחייב בהם בתרומה בששוע פרט
א"ע"ג דלית זה חס ויחיה לומר
דמקמי דלשמעה להאי דזבחים
אמרה י"א אי נמי י"ל הכא והתם דהכי
קאמר דמהי ליתא למשמע מינה:
ויהיו זבחי שלמי יחיד טעונין
תנופה חיים כו' (י"ב) כאן
נמי שייך לדקדק אמאי לר"ך קרא
נימא כל חד וחד מיקו בדוכתיה וי"ל
דמכל מקום הוה יליף מה מצינו
דפרשיות לעיל י"א ומשום דלאקרו
שלמים תדע דהא איכא למיפוך מה
לשלמי צבור שכן חובה אלא אהא
דלאקרו שלמים סמך ועוד דלאמר
לעיל דלמיהם ריבויא הוא (י"ג):
ויהא אשם מצורע טעון תנופה
שחוט כו'. ואף על גב
דלאמר לעיל (דף פ"ה) תנופה ולא
תנופות הכא לא דמי כיון דחדא
מחייב וחדא לאחרי שפירטת:
ובן השואל קרבנותיו שפירטת
בהן טעין ע"י ידו. מינה דכפ'
כל הגט (נתיב פ"ה) תנן השואל טעמא
ממדינת הים מקריצין אותה בזמק
שאו קיים ופריך בגמ' והא בעיא
סמיכה אמר רב יוסף בקרבן נשים
(י) והכא לא שייך לשנוי הכי דכבר תנא ליה רישא והאשה הן מניף על ידה וליכא נמי לשנוי דמנשי רב פפא ציטין (גס זה שם) כחטאת
העוף עסקין דחטאת העוף לא בעי תנופה וכמו כן קשיא דכפרת תמיד נשחט (פסחים דף פ"ב). דלאר דלילו כל הזבחים ערל וטמא משלמים
קרבנותיהם וליכא לשנוי נאשה דערל קמיי וליכא לאוקומי נמי כחטאת העוף דזבחים קמיי וזכור ומעשר ופסח (י) נמי דלא בעי סמיכה (ליכא
לאוקומי דהא כל הזבחים קאמר וספק מצורע דכפרתו (זבחים ע"ה). דקאמר רבי שמעון למחרת מציא אשמו ולונו עמו ומתנה בשלמים
דאוחו אשם טעון סמיכה ולא אפשר לסמוך אלא בהקפת יד למאן דאמר סמיכה אשם מצורע לאו (י) דאורייתא (י) כפרת כל הפסולין (זבחים דף
ג"ה) ובגמרא איירי דממוכה בתוספתא (י) ופ"ה כהר דמועד קטן (דף טו): איכא דלכא לוי משלם קרבנותיו משום דכמי ששלם כשהוא שלם הא
לאו הכי משלם ובמזוה מיעיף לן אש משלם או לא ולא חיישין לסמיכה ודוחק הוא למחך נאשה או בעוף ולקמן כפרת כהר (דף קו): גבי
שזה לנדבה אחד מהן לפר ועגל ועוד תנן כפרת דס שחיטה (בכריתות ג"ה) ושיניה מביאין חטאת אחד וכפרת שני מירין (מיר מ"ה) שמביאין קרבן
על תנאי וכפרת שני קדושין (דף נ"ה). גבי כהמה שנתמלאת מירושלים למגדל עדר זכרים עולות ולא חיישין לסמיכה בכל הכי ומירין
ה"ר שמעון דלא שייך לנקשרי אלא דוקא הכס כחטאת משום דאיכא עדיין חששא אחרת דלמא היא ליה חטאת שמתו בעליה וסמיכה להקריבה
בזמק שהיא קיים וא"ת והא כפרת הערבות (זבחים ע"ה) ופ"ה תנן בקדשים מין נמי קרב לשם מי שהוא ופריך בגמ' הא בעי סמיכה ומנשי
בקרבן נשים וי"ל דהתם כיון דאיכא תקנתא ברעיה אין לעשות בלא סמיכה דכי האי גונא מפלגין התם גבי אשם וערל וטמא איכא
לאוקמי בדלית ליה תקנתא ערל שמתו אחיו מממת מילה טמא וז ומצורע שאין רפואתו פלויה בעלמו אי נמי בקרבן הקבוע לו זמן כגון עולת
רצח ותגינה (י) או שזה עובר עליהן בלא תאחר וא"ת הכי חמשה שנתערבו עורות פסחים כפרת האשה (דף פ"ה) ונתמלאת יבלת
כאחד מהן דפטורין מלעשות פסח שני ולא מיימו מותר הפסח משום סמיכה ויש לומר דכיון שהוא ספק דשאר פטור הוא מלעשות פסח שני
ולא עשו לו חכמים תקנה דאי אפשר לתקן אש לא יעצור מצות סמיכה וא"ת נהי דסמיכה לא מעבכא מכל מקום ערל וטמא שאין יכולין
לסמוך לימא כל שאין ראוי לזילה מעבכא זו וכן בההיא דשקלים (דף י"א) ודכריות (דף ג"ה) דנזיר (דף מ"ה) דכל הכי נמי דאין יכולין
לסמוך משום ספק חשיב שפיר ראיין לזילה כדאשכחן כפרת המזבח את הפסיה (ב"ב פ"ה) גבי זבחים (דף פ"ה) דנפקא לן מהא דלאמרין
כפרת כהר דמועד קטן (דף טו): וזוהו כיון אל הקודש אל החצר הפנימית לשם בקודש יקריב מטאחו וז עשירית האליפה פירוש שהכה
מציא בשעה שמתחנן לעבודה ודרש התם ר"ש בצואו יקריב בזמן שראוי להקריבה בזמן שאינו ראוי לזילה אינו ראוי להקריבה
כגון טמא מת ומצורע משמע דוקא עשירית האליפה אבל שאר קרבנות משלם ומיחו אין כל כך ראייה מזה דדילמא הא דמשלם שאר קרבנות
היינו כהי דלא בעי סמיכה דומיא דעשירית האליפה ויש לדקדק מהא דדרשין בת"כ (י"ב) מוזהר ולא מנגעו ש"מ דטמא משלם קרבנותיו דבהבאה
קרבן איירי ועוד יש לדקדק מדממעטין בפ"ק דהגינה (דף ד') טמא מראיה דכמי והבאתם שמה דכל שיטתו בצואה יטעו בצואה ש"מ דשאר
קרבנות משלם ולא חיישין לענין סמיכה כדאין לסמיכה ומיחו למאן דאמר בפ"ה כל הפסולין (זבחים דף ג"ה) דטמא בר סמיכה דאפשר דמעיל
ידיה וסמך לא מצינו למידרש מהי קראי ושמא י"ל דמאן דאית ליה (שם) ביאה בתקנת לא שמה ביאה קסבר כל הסומך ראשו ורובו הוא מכניס
אי נמי אית ליה דמרחק אפון ומאן דסבירא ליה דלא בעיין ראשו ורובו קסבר ביאה בתקנת שמה ביאה ומיחו אכתי קשה אי מיפך לסמיכה שחיטה לאו
דאורייתא

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

מסורת הש"ס

(א) (לקמן ג"ה): (ב) (לקמן פ"ה)
(ג) (מאן שייך שחט
למ"ה): (ד) שחטין סביד
וישאר שייך לזכור שחטין
בלי ל"ה (ה) שלמים סביד
אחרי ד"ה מות שכן נבחים
מה סי' ל"ה (ו) פ"ה שייך
למ"ה (ז) ל"ה חטאת לטעם
(ח) ופ"ה שחטין וזבחים ס"ה
ד"ה כל חטאת וזבחים ס"ה
ד"ה וזבחים: (ט) ל"ה וזבחים
קשה וזהו שני מנחות וזהו
סי' ל"ה (י) נמי ל"ה ל"ה ל"ה
ד"ה: (יא) ל"ה ל"ה ל"ה ל"ה
וזהו שני מנחות וזהו שני
מנחות: (יב) וזבחים וזבחים
דמקמי נבחה שני מנחות
התם וזה דלמקמי פ"ה
דמקמי קטן דל"ה י"ה וזבחים
במנחות פ"ה דזבחים דף ט"ה
פ"ה ל"ה (י"ה) שייך ל"ה ל"ה
דכחשים נמי מנחות נמחק:
(ט"ז) ופ"ה דנבחים וזבחים
ובגמ' ס"ה ל"ה: (י"ח) ל"ה
(י"ט) ופ"ה חטאת וזבחים
ד"ה דלמ"ה

הנהגות הב"ה

(א) י"ה ד"ה נמי י"ה י"ה
י"ה י"ה שתי מנחות
מצבוח הוא:

גליין הש"ס

ג"ה י"ה י"ה שתי מנחות
ב"ה י"ה י"ה שתי מנחות
פסולות ד"ה מנחות:

הנהגות מנה"י

למ"ה
(א) תוס' ד"ה י"ה י"ה
כ"ה דמנחות שחטין
לעיל דף ט"ה פ"ה ד"ה
ותתא פ"ה:

רבינו גרשום

צבור טעונה תנופה בתוספת
שלאחר שחטתה פליגי:
והתוספת כמות שהן שחטין
וחכמים אומרים אין טעונין
אלא חזה וזקוק ואומרים:
מינה כחטאת כשלימי יחיד
בחוה וזקוק שטעונתו לאחר
שחיטה: מה התם בשלמי
יחיד רבי שמחנה לכהן
טעון תנופה היינו חזה
ושוק: אף והא בשלמי צבור
היינו ככשי עזרת (זכרן)
שמתנה לכהן טעון תנופה
ושלמי צבור היינו כולן
מתנה לכהן: שלמים
ריבויא הוא דכמי את חזה
התנופה ואת שוק התנופה
לקחתו מאת בני ישראל
סוכוה שלמים ירבה כל
השלמים שאין טעונין
תנופה אלא חזה ושוק:
טעונים שלם מצות בין
לשחטן ושחטן מאותן שלם
מצות בכל מין ומין
והשלישי אין בהן: מינש
גבי שלמי צבור אותם
דכמי וזקוק התם אותם
אותן טעונין תנופה חיים
ולא אחרי: מה ישראל
סמיכות בצבור וזא יניחו
פר הבא על כל המצות
ורשעי המשתלח ותו ליכא:
גבי שלמי יחיד כמי אותו
דכמי ואת החזה להקריב
אותו לפני ה':

